

elektrownie, czynią zadość wymaganiom niniejszego rozporządzenia.

4. Upoważnieni urzędnicy służby legalizacji narzędzi mierniczych mają prawo wglądu w każdym czasie do spisów liczników, prowadzonych przez elektrownie.

§ 2. W wypadku zakwestjonowania przez dostawcę lub odbiorcę energii elektrycznej rzetelności wskazań licznika, używanego do rozrachunku między nimi, strona kwestionująca ma prawo żądać dokonania ekspertyzy. Wykonanie ekspertyzy należy do urzędu miar lub niezainteresowanej instytucji, wyznaczonej przez Główny Urząd Miar.

Opłatę za ekspertyzę pobiera się od osoby, która ekspertyzę żądała.

§ 3. Rozporządzenie niniejsze obowiązuje na całym terytorjum Państwa i wchodzi w życie w miarę ogłoszenia.

Minister Przemysłu i Handlu: *C. Klarner*

480.

Rozporządzenie Ministra Pracy i Opieki Społecznej

z dnia 30 czerwca 1925 r.

w sprawie taryfy, według której związek ubogich na obszarze województw: poznańskiego i pomorskiego mają zwracać koszty utrzymania ubogich.

Na podstawie § 30 niemieckiej ustawy o miejscu zamieszkania pod względem wsparcia z dnia 6 czerwca 1870 r. (Dz. Ust. Związku Północno-Niemieckiego str. 360) i z dnia 30 maja 1908 r. (Dziennik Ustaw Rzeszy Niemieckiej str. 377), tudzież § 35 pruskiej ustawy wykonawczej z d. 8 marca 1871 r. (Zbiór Ustaw pruskich str. 130), oraz art. 1 i 2 ustęp 1 ustawy z dnia 7 kwietnia 1922 r. w przedmiocie zniesienia Ministerstwa b. dzielnicy pruskiej (Dz. U. R. P. № 30, poz. 247) — zarządza się co następuje:

§ 1. Wysokość kosztów, które właściwy związek ubogich na obszarze województw: poznańskiego

i pomorskiego winien zwrócić innemu związkowi ubogich na tym obszarze za wspieranie ubogich niezdolnych do pracy lub ubogich chorych, ustanawia się, jak następuje:

I. Za ubogich, umieszczonych w zakładach publicznych, dla których ustanowione są określone stawki, zwraca się koszty według najniższych stawek, przewidzianych w odnośnym zakładzie.

II. Za ubogich, nie podpadających pod punkt I, zwraca się rzeczywiste i konieczne koszty, udowodnione stwierdzeniem rachunkami, przyczem koszty utrzymania nie mogą przewyższać:

za osoby ponad 14 lat — 80 gr. dziennie, czyli 24 zł. miesięcznie,

za osoby poniżej 14 lat — 50 gr. dziennie, czyli 15 zł. miesięcznie.

§ 2. Kwoty, wydatkowane na dostarczenie niezbędnej odzieży i bielizny, winny być osobno zwrócone, o ile zostaną wykazane rachunkami.

Również winny być zwrócone osobno konieczne wydatki nadzwyczajne, o ile będą należycie uzasadnione i poparte dowodami i rachunkami.

§ 3. Wysokość wsparcia na utrzymanie dla częściowo niezdolnych do pracy ubogich winna wynosić mniej niż stawki w § 1 wymienione, zależnie od stopnia niezdolności do pracy, stwierdzonej przez lekarza, a najwyżej $\frac{3}{4}$ odnośnych stawek, podanych w § 1 punkt. II.

§ 4. Tytułem kosztów pogrzebu winien związek ubogich zwrócić innemu związkowi ubogich rzeczywiste koszty, jakie powstają przy najskromniejszym pogrzebie. Wysokość tych kosztów musi być stwierdzona rachunkami i nie może przenosić wysokości trzykrotnego najwyższego miesięcznego wsparcia, udzielanego ubogim, według zasad w punkcie II, § 1 wymienionych.

§ 5. Rozporządzenie niniejsze wchodzi w życie z dniem ogłoszenia.

Z tym dniem traci moc obowiązującą rozporządzenie Ministra Pracy i Opieki Społecznej z dnia 18 października 1922 r. w sprawie taryfy, według której związek ubogich na obszarze województw: poznańskiego i pomorskiego mają zwracać koszty utrzymania ubogich (Dz. U. R. P. № 95, poz. 881).

Minister Pracy i Opieki Społecznej: *F. Sokal*